

**แนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา**

พระมหาสกุล มหาวีโร
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
อีเมล: skun34@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระดับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา ประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 95 รูป/คน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบบันทึกประสบการณ์ ผู้วิจัยได้แยกแยะข้อมูลเป็นหมวดหมู่ และทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย พบว่า ระดับปัญหาที่พบมากที่สุด คือ

1. ปัญหาด้านจิตพิสัยของนักเรียน คือ นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน การแสดงออกไม่เหมาะสมและไม่กล้าแสดงออก
2. ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คือ การขาดความมั่นใจในตนเองและรู้สึกว่าตนเองไม่มีความพร้อม ขาดความชำนาญ
3. ปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา คือ สถานที่จำกัด ห้องเรียน ห้องน้ำสกปรก ขาดสื่อเทคโนโลยี
แนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ได้แก่
 1. แนวทางการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับนักเรียนด้านจิตพิสัย คือ ครูควรมีปฏิสัมพันธ์และเน้นการมีส่วนร่วมกับนักเรียนมากขึ้น การรู้จักตั้งคำถามและการสรุป
 2. แนวทางการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คือ การเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองและการเตรียมความพร้อมทุกด้าน
 3. แนวทางการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับสถานศึกษา คือ สำหรับนักเรียนควรตั้งกติกาและมีผู้รับผิดชอบเพื่อสร้างวินัย สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูควรทำงานร่วมกับครูพี่เลี้ยงและสถานศึกษาต่อไป

คำสำคัญ: แนวทางการแก้ไขปัญหา, การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู, นักศึกษา

The problem solving approach in teaching professional experience of students of Education Program in Teaching English, Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus.

Phramaha Sakun Mahawiro

Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus

E-mail : skun34@yahoo.com

ABSTRACT

The purpose of this research was to analyze the problem level and the problem solving approach of teaching professional experience of students of Education Program in Teaching English, Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus. The population was 95 students enrolled in teaching professional experience. Data were collected via experience records, and then classified into categories and analyzed using descriptive analysis.

The findings indicated that the most found problems were 1) the problems concerned to students' affective domain, i.e., not interested in learning, inappropriate expression and not assertive, 2) the problems concerned to teaching professional experienced students, i.e., lack of self-confidence, feeling not ready and lack of expertise, and 3) the problems concerned to the school, i.e., limited classrooms, dirty classroom and bathroom and lack of technological media. The problem solving approaches of teaching professional experience were 1) the problem solving approach concerned to students' affective domain was that the teachers interact and focus more on student participation, questioning and conclusion, 2) the problem solving approach concerned to teaching professional experienced students was to strengthen self-confidence and preparation in all aspects, and 3) the problem solving approach concerned to the school was that for school students the rules and responsibility should be set to begin discipline, and for teaching professional experienced students working with teachers and school administrators should be continued.

Keywords: The problem solving approach, teaching professional experience, student

บทนำ

ครู คือ ผู้เชี่ยวชาญในการอบรมสั่งสอน อบรมศิษย์ให้มีความรู้ความสามารถในวิทยาการกระทั่งเป็นผู้ให้กำเนิดพลเมืองดี คือ เสริมสร้างพลเมืองให้เป็นนักสู้ นักงาน นักพูด นักคิด นักประดิษฐ์ นักตำรานักค้นคว้าเหตุผล นักปราชญ์ ราชบัณฑิต ผลิตวิชาความรู้ขึ้นมาเพื่อศิษย์ทั้งมวล (สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า, 2518, หน้า 458) และครูผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งหมดนั้นต้องมีใจรักเป็นพื้นฐาน อาศัยการฝึกฝนอย่างหนักไม่ย่อท้อ กล่าวคือ ครูต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อการสอน กิจที่ครูต้องกระทำให้ได้ผลดีโดยสม่ำเสมอ การกระทำของครูเพื่อให้เกิดผลดีได้นั้นต้องอาศัยพื้นฐานของกฎระเบียบ แบบธรรมเนียม จริยธรรม จรรยาบรรณและคุณธรรมเป็นปัจจัยสำคัญด้วย (ธีรศักดิ์ อัครบวร, 2542, หน้า 31)

การที่ครูต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อการสอนด้วยอาศัยปัจจัยพื้นฐานดังกล่าวสอดคล้องกับจัดการศึกษา ในศตวรรษที่ 21 โดยจัดการศึกษาภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 เป็นกฎหมายแม่บทและมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 รองรับบนกรอบแนวคิดการพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ และคุณธรรมจริยธรรม “เก่ง ดี มีความสุข” ทั้งอาศัยประกาศคณะกรรมการการครูสภา เรื่อง มาตรฐานความรู้ มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพสาระความรู้ สมรรถนะ และมาตรฐานการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพศึกษานิเทศก์เพื่อให้ระบบการพัฒนาและผลิตบัณฑิตครู รองรับระบบการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ครูสภาได้กำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานปริญญาทางการศึกษาใน 3 มาตรฐาน คือ มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานการผลิต และมาตรฐานบัณฑิต อันเป็นแนวทางการควบคุมมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา และเป็นแนวทางการประเมินเพื่อการรับรองมาตรฐานปริญญาทางการศึกษา ให้สถาบันการผลิตครูนำไปเป็นกรอบแนวทางการพัฒนาหลักสูตรปริญญาทางการศึกษาของแต่ละสถาบัน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา คณะศึกษาศาสตร์ ได้เปิดหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งหลักสูตรนี้นักศึกษาต้องเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย 4 ปี ในขณะที่อยู่ในปีที่ 4 นักศึกษาต้องได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาจริง ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพครูทั้ง 3 มาตรฐานโดยเฉพาะมาตรฐานการผลิต เนื่องจากนักศึกษา ในฐานะครูมือใหม่ที่ยังอยู่ในกระบวนการผลิต อยู่ภายใต้การเรียนรู้ และการควบคุมดูแลของครูพี่เลี้ยง ซึ่งในปี พ.ศ.2558 ที่ผ่านมามีนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีปัญหาบางอย่าง ซึ่งได้รับการแนะครูพี่เลี้ยงเป็นลายลักษณ์อักษรในสมุดประจำตัวเบื้องต้น เช่น ควรเพิ่มความเอาใจใส่ต่อนักเรียนมากขึ้น ควรนำเอาแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพนักเรียน ควรสอนตรงเวลาที่กำหนด เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า เป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขทั้งระบบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา เพื่อศึกษาทั้งสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อยกระดับ มาตรฐานการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยต่อไป

คำถามการวิจัย

แนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนาเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ระดับปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
2. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 2559 จำนวน 95 รูป/คน โดยเป็นการสุ่มแบบเจาะจงทั้งหมดของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ศึกษาเฉพาะตัวแปรตาม ใน 2 ประเด็น คือ ปัญหาและแนวทางการแก้ไข ปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ระยะเวลาที่จะทำการวิจัย 6 เดือน คือ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงมิถุนายน พ.ศ. 2560

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
2. ได้ทราบแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
3. ได้ผลการวิจัยซึ่งใช้เป็นฐานข้อมูลการปรับปรุงหลักสูตรของสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ระดับปัญหาและแนวทางการแก้ไข ปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบบันทึกเอกสารการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งลักษณะเนื้อหาตลอดจนขั้นตอนการสร้างกรอบต่าง ๆ มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบข้อมูลลักษณะงานที่ได้รับมอบหมายให้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
2. แบบข้อมูลปัญหาของฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
3. แบบข้อมูลการแก้ไขปัญหาของฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ จรรยาบรรณของนักวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ การสร้างแบบบันทึก รวมทั้งทฤษฎี แนวคิด การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

2. ผู้วิจัยได้สร้างกรอบแบบบันทึกปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแบบปลายเปิดเพื่อให้ครอบคลุมและถูกต้องสมบูรณ์เหมาะสมในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำหนังสือจากผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา มกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งนักศึกษาได้ทำการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือกับนักศึกษาที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูได้ นำหนังสือขอความร่วมมือการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และแบบบันทึกผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ มาวิเคราะห์ ตีความ สร้างข้อสรุปเรียงข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียนและนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียนและนักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในตอนนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและจำแนกจำนวนโรงเรียนตามสถานศึกษาที่นักศึกษาแสดงเจตจำนงในการเข้ารับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ซึ่งจะขอจำแนกออกเป็น 3 พื้นที่หรือ 3 กลุ่ม คือ นักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มเขตเฉพาะ

อำเภอเมืองเชียงใหม่มีจำนวน 18 โรงเรียน นักศึกษา 48 รูป/คน กลุ่มเขตอำเภอนอกเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่จำนวน 14 โรงเรียน นักศึกษา 35 รูป/คน และกลุ่มนอกเขตจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 6 โรงเรียน นักศึกษา 12 รูป/คน ซึ่งเสนอเป็นตารางวิเคราะห์ได้ดังนี้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนาผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนมีระดับปัญหาสูงสุดโดยเฉพาะด้านจิตพิสัย รองลงมาคือปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษาดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

1.1 ด้านจิตพิสัย

ปัญหาด้านจิตพิสัยหรือการแสดงออกเชิงพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งนักศึกษาได้บันทึกไว้ คณะผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์พบว่า การแสดงออกของนักเรียนเป็นปัญหาที่พบมากที่สุดดังนี้

1.1.1 นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน นักเรียนมาสายมาไม่ทันร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ขอบคุ้ยกันระหว่างเรียน และขาดการสนใจในเรื่องที่ครูสอน ซึ่งจะทำให้ตัวเองและเพื่อนเสียสมาธิในการเรียนไม่รู้เรื่องในสิ่งที่ครูสอน เมื่อครูให้ทำงานส่งก็ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง จึงทำให้นักเรียนบางส่วนลอกงานกันในระหว่างทำใบงาน นอกจากนั้น

1.1.2 นักเรียนแสดงพฤติกรรมในทางไม่เหมาะสม คือ นักเรียนชอบเล่นกันระหว่างเรียน เช่น โยนกระดาษใส่เพื่อน ตีกัน เป็นต้น แอบเล่นโทรศัพท์มือถือในห้องเรียนในขณะที่ครูสอนหนังสือ นักเรียนชอบขีดเขียนโต๊ะและเก้าอี้ และการเขียนทั้งคำด่าการเพ้อเจ้อ ใช้แปลงลบกระดาน ผิดประเภท อีกทั้งนักเรียนมีความก้าวร้าว ต้อล้อต่อเถียงกับครู ไม่รู้จักกาลเทศะระหว่างมีการเรียนการสอนและนักเรียนทิ้งขยะลงในห้องเรียนและเก็บโต๊ะไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

1.1.3 นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเท่าที่ควรและไม่กล้าตอบคำถามในชั้นเรียน

1.2 ด้านทักษะพิสัย

นักเรียนส่วนมากมีทักษะการเรียนภาษาอังกฤษน้อยมาก ทั้งในส่วนของ การพูด การฟังจำทำให้นักเรียนไม่ค่อยพูดหรือฟังภาษาอังกฤษไม่ออก ในส่วนของทักษะการอ่าน คือ นักเรียนไม่ค่อยรู้คำศัพท์มากทั้งที่เป็นศัพท์ง่าย ๆ เมื่อไม่รู้ศัพท์แล้ว จึงส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ โดยเฉพาะการเขียนอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนแยกไม่ออกระหว่างอักษรพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่จึงทำให้การเขียนผิดหลักการเขียนทางภาษาอังกฤษ

1.3 ด้านทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

นักเรียน ไม่สนใจในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่าเป็นรายวิชาที่น่าเบื่อ และมีนักเรียนบางกลุ่มเดินเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ ในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนบางคนชอบหลับในระหว่างเรียน จึงทำให้ไม่สามารถเรียนทัน เพื่อน ๆ ได้

1.4 ด้านนักเรียนเด็กพิเศษ

มีเด็กพิเศษซึ่งมีพัฒนาการ การเรียนรู้ช้าอยู่ในห้องเรียนซึ่งต้องเรียนพร้อมกัน กับนักเรียนปกติทำให้การเรียนการสอนยากลำบากขึ้นอีก เพราะต้องแยกเนื้อหาสอน ตลอดถึงการควบคุมชั้นได้ลำบาก

1.5. ด้านสังคมครอบครัว

นักเรียนที่มีพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นชาวต่างชาติซึ่ง มีอาชีพกรรมกร รับจ้างทำงานก่อสร้าง ต้องย้ายถิ่นฐานไปบ่อย ๆ ตามผู้ปกครอง จึงทำให้นักเรียนมีผลการเรียนไม่ต่อเนื่อง มีปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน ๆ อีกด้วย

2. ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

2.1. นักศึกษาขาดความมั่นใจในตนเอง จึงทำให้มีอาการตื่นเต้นและประหม่าจึงทำให้การพูดติด ๆ ขัด ๆ การออกเสียงที่เบา และไม่สามารถควบคุมเด็กนักเรียนได้ในช่วงท้ายคาบเรียน

2.2 นักศึกษาเตรียมตัวไม่พร้อม โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนค่อนข้างน้อย เนื่องจากไม่มีเวลาเตรียมความพร้อม เมื่ออธิบายความรู้ให้แก่เด็กนักเรียนจึงไม่สามารถจูงใจให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและเกิดตื่นตัวที่สนใจในเนื้อหาความรู้

2.3 นักศึกษาขาดความชำนาญในการใช้สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยเสริมในการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ เป็นต้น บางครั้งนักศึกษานำสื่อการสอนที่มีอักษรเล็ก ทำให้ไม่สามารถสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนได้ จึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจในรายวิชาภาษาอังกฤษ

2.4 นักศึกษาขาดเทคนิคการสอนที่หลากหลาย เช่น การใช้เพลง บทสนทนา การเล่นเกม การสร้างบทเรียนเสริมการสอนได้ ดังนั้นจึงส่งผลให้นักเรียนขาดความสนใจในการเรียน

2.5 สถานภาพนักศึกษาบรรพชิต บางรูปไม่สะดวกในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เนื่องจากบางโรงเรียนครูที่เลี้ยงซึ่งเป็นสุภาพสตรี และครูผู้สอนซึ่งเป็นสุภาพสตรีจำนวนมาก ทำให้วางตนลำบาก และเกิดอุปสรรคในการได้รับหมายงานในแต่ละกลุ่มงาน

2.6 นักศึกษามีเวลาจำกัด เนื่องจากนักศึกษามีเวลาฝึกประสบการณ์เป็นเวลา 2 สัปดาห์ จึงมีปัญหาการจัดการเวลา การบริหารเวลาในการสอน แบ่งเวลาไม่เหมาะสมกับกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ในช่วงสัปดาห์แรก และพอกำลังจะปรับตัวได้ก็หมดเวลา ต้องกลับไปสู่สถาบันแล้ว

3. ปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา

3.1 โรงเรียนมีบริเวณคับแคบและจำกัด เนื่องจากว่า โรงเรียนตั้งอยู่ภายในวัด โรงเรียนไม่มีเอกสิทธิ์เป็นของตนเอง ทำให้นักเรียนไม่มีสนามวิ่งเล่นในเวลาพัก มีห้องสมุด และสถานที่มุมอ่านหนังสือไม่เพียงพอต่อนักเรียน และห้องสมุดไม่ค่อยสะอาดดูรก ๆ บริเวณโรงเรียนแคบซึ่งทำให้ขาดความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนรู้ มีห้องครัวที่มีขนาดแคบไม่เพียงพอต่อการให้นักเรียนนั่งรับประทานอาหารกันในห้องครัวันนี้หมดทุกคน

3.2 สภาพห้องเรียน ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักเรียนต้องใช้โต๊ะเรียนที่มาจากโต๊ะทำงานคอมพิวเตอร์เดิมห้องคอมพิวเตอร์กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ฯ ทำให้นักเรียนต้องนั่งติดกันไม่สะดวกต่อการเรียนการสอนเท่าที่ควร

3.3 ห้องน้ำโรงเรียนไม่ค่อยสะอาด เนื่องจากมีนักเรียนไม่ค่อยรักษาความสะอาด และไม่มีเวรทำความสะอาดอีกด้วย

3.4 สนามเด็กเล่น ซึ่งมีม้านั่ง ชิงช้า และของเล่นมากมาย เสื่อมคุณภาพ และไม่แข็งแรงเมื่อนักเรียนเล่น ทำให้ของเล่นล้มทับเด็กนักเรียนทำให้รับบาดเจ็บได้

3.5 โรงเรียนไม่มีสื่อเทคโนโลยีในชั้นเรียนเพียงพอต่อความต้องการ เช่น โปรเจคเตอร์, จอทีวีสำหรับเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ เป็นต้น จึงทำให้เป็นปัญหาของครูผู้สอน เพราะไม่สามารถที่จะเอาสื่อต่าง ๆ ให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มที่

ตอนที่ 3 ผลสรุปแนวทางการแก้ไขปัญหาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา ผลการวิจัยจำแนกได้ดังนี้

1. แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านนักเรียน

1.1 ด้านจิตพิสัย

แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านจิตพิสัยหรือการแสดงออกเชิงพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งนักศึกษาได้บันทึกไว้ คณะผู้วิจัยได้นำสังเคราะห์แนวทางพบว่า แนวทางการแก้ไขปัญหามีดังนี้

1.1.1 นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน

1. ครูผู้สอนควรแสดงออกถึงพลังและความกระตือรือร้นอยู่เสมอในเวลาที่อยู่กับเด็ก อาทิเช่น ให้เดินไปเดินมาบ้างและคอยพูดคุยสื่อสารกับเด็กอยู่เสมอ ครูควรปฏิบัติทั้งสองเรื่องนี้ควบคู่กันไป พร้อมกับหากิจกรรมที่สนุกสนานให้เด็กทำ

2. ครูควรเน้นให้เด็กได้มีส่วนร่วมด้วย ตั้งคำถามบ่อย ๆ ทั้งคำถามที่ต้องการคำตอบและไม่ต้องการคำตอบ เพื่อกระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้มากขึ้น ใช้ความคิด ความเข้าใจ มากกว่าความจำ

3. ครูควรระบุตัวเด็กเมื่อต้องการให้เด็กตอบคำถาม แทนที่จะใช้วิธีเรียกชื่อ เนื่องจากเด็กจะไม่สนใจเรียนจนกว่าจะได้ยินครูเรียกชื่อตนเอง การใช้วิธีชี้ตัวจะทำให้เด็ก ๆ ทุกคนในห้องตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา และมีสมาธิจดจ่ออยู่กับเรื่องที่กำลังเรียน

4. เมื่อเด็กตั้งคำถาม ให้ครูลองโยนคำถามให้นักเรียนด้วยกันเป็นคนตอบ โดยครูควรฟังและสรุปให้นักเรียนแน่ใจเพื่อสร้างความมั่นใจแก่นักเรียนและเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับการเรียนรู้จากกันและกัน

1.1.2 นักเรียนแสดงพฤติกรรมในทางไม่เหมาะสม

1. ครูควรกระชับให้นักเรียนทำเวรประจำวันทำความสะอาดห้องเรียน โต๊ะ และเก้าอี้ทั้งและหลังจากเลิกเรียนและควรมีการประกวดห้องเรียนสะอาดประจำเดือนด้วยและมีการลงโทษเมื่อเห็นนักเรียนกำลังเขียนโต๊ะ

2. ครูควรลดกระดานให้เหลือใช้แค่ชุดเดียวเพื่อไม่ให้เปลืองการใช้ทรัพยากรและอาจจะหาสื่อการสอนที่มีประโยชน์กับผู้เรียนและง่ายต่อการดูแลด้วย

3. ครูควรสลับที่นั่งให้นักเรียนที่เล่นกัน โดยให้นักเรียนที่เรียนเก่งคอยดูแลเป็นคู่ เพื่อเข้าใจปัญหาของเพื่อน และสำหรับนักเรียนที่ชอบหลับในห้องเรียนให้ทำกิจกรรมเช่นโยนคำถามใส่เพื่อกระตุ้น

4. ครูประจำชั้นหรือว่าฝ่ายปกครอง ควรมีบทลงโทษนักเรียนที่ประพฤติปฏิบัติตัวออกนอกกฎนอกทางหรือไม่ปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน เช่น แต่งกายไม่เรียบร้อย วิ่งเล่นบนอาคารเรียน นำขนมขึ้นไปกินบนอาคารเรียน สูบบุหรี่ มาลงโทษตามการกระทำของนักเรียน

5. ครูประจำชั้นหรือว่าฝ่ายปกครองควรตรวจค้นตัวนักเรียนทุกวันก่อนที่จะเข้ามาในโรงเรียนหรือว่าหลังจากนักเรียนทำกิจกรรมหน้าแถวเสร็จแล้ว ถ้าอยากดีกว่านี้ควรตรวจค้นตัวนักเรียนสองครั้งต่อวัน ตอนเช้ากับตอนบ่ายก่อนที่นักเรียนจะเข้าห้องเรียนทุกวัน

6. ควรครุมีบทลงโทษทุกครั้งเมื่อมีนักเรียนคุยกัน โดยบทลงโทษนั้นควรสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน เช่น ให้นักเรียนที่ชอบคุยกันออกมาหน้าชั้นเรียนแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ หากนักเรียนสามารถอธิบายได้ก็ให้กลับไปนั่งที่เดิม แต่หากนักเรียนอธิบายไม่ได้ให้นักเรียนยืนหน้าชั้นเป็นเพื่อนครูจนกว่าครูจะสอนเสร็จ

7. นักเรียนที่ชอบคุยหรือชอบเล่นก็ให้ใช้เงื่อนไข คือ ถ้าเด็กนักเรียนคุยกันหรือเล่นกัน ครูก็ส่งแบบฝึกหัดหรือการบ้านเป็นรายบุคคลให้แก่เด็กนักเรียน ด้านครูผู้สอน ครูควรเพิ่มเสียงในการสอนเพื่อให้นักเรียนมีความสนใจต่อการจัดการเรียนการสอนของครู และควรจะมีการถามเด็ก ๆ เป็นรายบุคคลเพื่อทดสอบดูความเข้าใจของเด็ก ๆ ว่ามีความเข้าใจมากน้อยขนาดไหนต่อการจัดการเรียนการสอนของครู ครูควรมีการกระตุ้นนักเรียนด้วยเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อการเรียนการสอนของครู

1.1.3 นักเรียนไม่กล้าแสดงออก

1. ครูควรจะสอนวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตัวเองให้กับเด็กมากกว่านี้และครูผู้สอนยังต้องรู้จักแนะนำหนังสือ แนะนำวิธีการฝึกภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด ฟัง ฟัง ฟัง ฟัง ฟัง ฟัง และต้องรู้พื้นฐานของเด็กทุกคน

2. ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงออกหน้าชั้นเรียนบ่อย ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความเคยชิน และจะได้คุ้นเคยกับเพื่อน ๆ และครูผู้สอนในชั้นเรียนและพยายามให้นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนหน้าใหม่อยู่เสมอ

1.2 ด้านทักษะพิสัย

1.2.1 ครูหรือโรงเรียนฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องมีการจัดการแก้ไขให้นักเรียน มีการเรียนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่เรียนช้าหรือว่าไม่ทันเพื่อนในห้องเรียน ถ้าเกิดว่าครูไม่สะดวกจริง ๆ ก็ให้นักเรียนที่เรียนช้าเองงานที่เรียนไม่ตามทันคาบที่แล้วกลับไปทำแล้วมาส่งครูทีหลัง

1.2.2 ครูผู้สอนควรเพิ่มแบบฝึกหัด การให้นักเรียนนำกลับไปทำการบ้านหรือว่างานอย่างใดอย่างหนึ่งมาส่งครูเพื่อฝึกทักษะให้ชำนาญ ครูควรให้นักเรียนจดบันทึกคำศัพท์ เป็นสมุดพกของตัวเองเริ่มจากคำศัพท์ที่อยู่รอบ ๆ ก่อน วันละ 3 ถึง 5 คำ ให้ท่อง เขียน อ่าน พอถึงสุดสัปดาห์ อาจจะมีการทดสอบความก้าวหน้าสักครั้งหนึ่ง โดยการออกมาพูดหน้าห้องหรือให้เขียนตามคำบอก เพื่อให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเองและมีรางวัลเล็ก ๆ น้อยให้เขาเพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นกำลังใจให้กับนักเรียน

1.3 ด้านทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ควรฝึกให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ และความสำคัญของเวลาและที่สำคัญเลยก็คือแบบอย่างที่ดีของนักเรียน ซึ่งคุณจารย์เองต้องปฏิบัติเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้เรียนได้เห็นคือต้องมารอก่อนเวลาทำกิจกรรมหรือหาแนวทางอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้นักเรียนได้ถึงตระหนักถึงความสำคัญของเวลาเช่น การเช็คชื่อเข้าร่วมกิจกรรมนั้นควรมีเวลาที่ชัดเจนหรือมีการมอบของรางวัลให้แก่นักเรียนที่ตรงต่อเวลาหรือไม่ขาดกิจกรรมเลยเพื่อให้เป็นขวัญและกำลังใจที่สำคัญแก่นักเรียนแนวทางนี้อาจจะเป็นแนวทางแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียนและคุณจารย์เอง

1.4 ด้านนักเรียนเด็กพิเศษ

ส่วนนักเรียนที่เป็นเด็กพิเศษ ควรมีพี่เลี้ยงหรือผู้ดูแลด้วยเพื่อคอยกระตุ้นเด็กให้ตั้งใจ โรงเรียนจะต้องมีแผนรองรับเด็กเหล่านี้ อาจจะหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเข้ามาช่วยดูแล หรือมีแผนเฉพาะรายบุคคล ในการจัดการเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กพิเศษได้มีกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน เพื่อปรับพฤติกรรมของตนเองให้เข้ากับเด็กปกติได้

2. แนวทางการแก้ไขปัญหาปัญหาด้านนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

2.1 ครูผู้สอนซึ่งขาดประสบการณ์ด้านการสอน จึงทำให้เกิดอาการติด ๆ ขัด ๆ ในการพูดหรือมีอาการประหม่าการ ดังนั้นครูจึงต้องฝึกสอนเพื่อให้เกิดความคุ้นชินและศึกษาแนวทางเทคนิคในการสอนให้มาก ๆ เพราะการได้ฝึกจากประสบการณ์ตรงจะทำให้ผู้สอนได้เข้าใจในหลาย ๆ ด้านเช่นเข้านักเรียน เข้าใจว่าต้องสอนอย่างไรจึงจะเหมาะสม และควรวางตัวในความเป็นครูนั่นเอง

2.2 ครูผู้สอนต้องพยายามเข้าสอนให้ตรงเวลาถ้าเกิดครูผู้สอนติดงานหรือว่าไม่ว่างก็ฝากงานให้กับครูคนใดคนหนึ่งหรือหัวหน้าห้องให้นักเรียนทำในห้องตามปกติ คุณครูต้องควบคุมบรรยากาศการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเป็นไปด้วยบรรยากาศการเรียนเท่าที่จะทำได้ ต้องเข้าสอนให้ตรงเวลาแล้วปล่อยให้ตรงเวลา

2.3 ครูผู้สอนควรมีการเตรียมความพร้อมทุกครั้งในการที่จะเข้าสอน โดยการศึกษาหาข้อมูลเนื้อหาที่จะสอนให้ละเอียด เพื่อที่ไม่เกิดข้อผิดพลาดในการสอน นักศึกษาไม่ควรยกเล่าสอน การเป็นครูต้องมีความมั่นใจ กล่าวพูด กล่าวทำ เพราะฉะนั้น นักศึกษาควรมีการเตรียมความพร้อมทุกครั้งในการที่จะเข้าสอน และมีความมั่นใจในการสอนอยู่เสมอ สอนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความเคยชินในตัวเอง

2.4 ครูผู้สอนควรรหาสื่อการเรียนการสอนช่วยในการเรียนการสอนให้มาก ๆ และออกแบบกิจกรรมในการเรียนการสอนเพราะนักเรียนจะชอบการเรียนแบบมีกิจกรรม

2.5 ครูผู้สอนควรปรับแผนการสอนตามคำแนะนำของครูพี่เลี้ยง ปรึกษาครูพี่เลี้ยงเพื่อสอบถามรายละเอียดและขอบเขตของเนื้อหาที่จะทำการสอนและ แก้ไขแบบฝึกหัดให้เห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญใช้วิธีการสอนที่หลากหลายรูปแบบผสมผสานเพื่อสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.6 สำหรับพระนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในรุ่นถัดไป คือ ควรพิจารณาเลือกสถานศึกษาที่จะเข้าฝึกประสบการณ์ที่ในโรงเรียนปรีดีธรรม แผนกสามัญ หรือสถานศึกษาที่ขาดแคลนบุคลากรและมีความต้องการความช่วยเหลือกลุ่มงานต่าง ๆ ของโรงเรียน จะส่งเสริมการเข้าฝึกประสบการณ์ของพระนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ได้เต็มศักยภาพของพระนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาคณะศึกษาศาสตร์เกี่ยวกับสถานศึกษา

3.1 สถานที่มีจำนวนจำกัดแบบนี้ ผู้บริหารต้องจัดระบบระเบียบแผนผังของโรงเรียนให้ลงตัว แบ่งสัดส่วนให้พอดี ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สามารถใช้สอยสถานที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย หรืออาจจะขออนุญาตทางวัดได้จัดสถานที่เพื่อให้เด็กมีพื้นที่มากขึ้น เพื่อใช้เป็นลานจัดกิจกรรมหรือลานแห่งการเรียนรู้

3.2 ห้องน้ำโรงเรียนไม่ค่อยสะอาด ครูควรแบ่งเวรให้กับนักเรียนทุกชั้นปีในการทำความสะอาดห้องน้ำของโรงเรียนหลังเลิกเรียน เพื่อจะทำให้ห้องน้ำของโรงเรียนสะอาดมากขึ้นในแต่ละวันและ ห้องเรียนไม่ค่อยสะอาด ครูควรแบ่งเวรทำความสะอาดห้องเรียนในแต่ละวันให้กับนักเรียน โดยกำหนดเวลาทำความสะอาดก่อนเข้าเรียนและหลังเลิกเรียนทุกครั้งในแต่ละวัน

3.3 ควรแก้ไขการติดตั้งอุปกรณ์ของเล่นให้มั่นคง ตัวอย่างเช่น ชิงช้า ขาดทั้งทั้งสองด้านควรทำให้ยึดติดกับพื้นเพื่อที่เวลาเด็กนั่งไกวชิงช้า ขาที่ตั้งของข่าจะไม่ต้องลอยขึ้น เพราะนั้นอาจทำให้ชิงช้าล้มทับเด็กนักเรียนได้

3.4 ด้านบุคลากรควรมีการประชุมเพื่อให้ครูและบุคลากรได้รับรู้ถึงข้อที่ตนควรแก้ไขปรับปรุงเพื่อพัฒนาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป และควรมีการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อพระภิกษุผู้เข้ารับการสังเกต หรือปฏิบัติการสอน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการช่วยเหลือและสะดวกต่อการทำงาน

3.5 นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู แจ้งปัญหาดังกล่าวให้ครูที่เลี้ยงเพื่อจะได้นำเสนอปัญหาต่อหัวหน้ากลุ่มสาระฯ ให้มีการปรับปรุงสภาพห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา สรุปได้ดังนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนด้านจิตพิสัย

ปัญหาด้านจิตพิสัยหรือการแสดงออกเชิงพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งนักศึกษาได้บันทึกไว้ คณะผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์พบว่า การแสดงออกของนักเรียนเป็นปัญหาที่พบมากที่สุดดังนี้ 1) นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน นักเรียนมาสายมาไม่ทันร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ขอบพูดคุยกันระหว่างเรียน และขาดการสนใจในเรื่องที่ครูสอน 2) นักเรียนแสดงพฤติกรรมในทางไม่เหมาะสม 3) นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเท่าที่ควรและไม่กล้าตอบคำถามในชั้นเรียน

ปัญหาด้านทักษะพิสัย นักเรียนส่วนมากมีทักษะการเรียนภาษาอังกฤษน้อยมาก ทั้งในส่วนของ การพูด การฟังจำทำให้นักเรียนไม่ค่อยพูดหรือฟังภาษาอังกฤษไม่ออก ในส่วนของทักษะการอ่านคือ นักเรียนไม่ค่อยรู้คำศัพท์มากทั้งที่เป็นศัพท์ง่าย ๆ

ปัญหาด้านทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียน ไม่สนใจในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่าเป็นรายวิชาที่น่าเบื่อและมีนักเรียนบางกลุ่มเดินเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ ในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนบางคนชอบหลับในระหว่างเรียน จึงทำให้ไม่สามารถเรียนทัน เพื่อน ๆ ได้

ปัญหาด้านนักเรียนเด็กพิเศษ มีเด็กพิเศษซึ่งมีพัฒนาการ การเรียนรู้ช้าอยู่ในห้องเรียน ซึ่งต้องเรียนพร้อมกันกับนักเรียนปกติทำให้การเรียนการสอนยากลำบากขึ้นอีก เพราะต้องแยกเนื้อหาสอนตลอดถึงการควบคุมชั้นได้ลำบาก

ปัญหาด้านสังคมครอบครัว นักเรียนที่มีพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นชาวต่างชาติซึ่ง มีอาชีพกรรมกร รับจ้างทำงานก่อสร้าง ต้องย้ายถิ่นฐานไปบ่อย ๆ ตามผู้ปกครอง จึงทำให้นักเรียนมีผลการเรียนไม่ต่อเนื่อง มีปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน ๆ อีกด้วย

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ 1) นักศึกษาขาดความมั่นใจในตนเอง 2) นักศึกษาเตรียมตัวไม่พร้อม โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนค่อนข้างน้อย 3) นักศึกษาขาดความชำนาญในการใช้สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยเสริมในการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ เป็นต้น 4) นักศึกษาขาดเทคนิคการสอนที่หลากหลาย 5) สถานภาพนักศึกษابرรพชิต บางรูปไม่สะดวกในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพเนื่องจากบางโรงเรียนครูพี่เลี้ยงซึ่งเป็นสุภาพสตรี และครูผู้สอนซึ่งเป็นสุภาพสตรีจำนวนมาก ทำให้วางตนลำบาก และเกิดอุปสรรคในการได้รับหมายงานในแต่ละกลุ่มงาน และ 6) นักศึกษามีเวลาจำกัด เนื่องจากนักศึกษามีเวลาฝึกประสบการณ์เป็นเวลา 2 สัปดาห์ จึงมีปัญหาการจัดการเวลา การบริหารเวลาในการสอน แบ่งเวลาไม่เหมาะสมกับกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ในช่วงสัปดาห์แรก และพอกำลังจะปรับตัวได้ก็หมดเวลา ต้องกลับสู่สถาบันแล้ว

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา

ปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา ได้แก่ 1) โรงเรียนมีบริเวณคับแคบและจำกัด 2) สภาพห้องเรียน ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน 3) ห้องน้ำโรงเรียนไม่ค่อยสะอาด 4) สนามเด็กเล่นคับแคบและของเล่นเสื่อมคุณภาพ 5) โรงเรียนไม่มีสื่อเทคโนโลยีในชั้นเรียนเพียงพอต่อความต้องการ

2. แนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนาสรุปได้ดังนี้

2.1 แนวทางการแก้ไขปัญหากับนักเรียน

ด้านจิตพิสัยนักเรียนไม่ตั้งใจเรียน มีแนวทางแก้ไขปัญหาดังนี้ ได้แก่ 1) ครูผู้สอนควรแสดงออกถึงพลังและความกระตือรือร้นอยู่เสมอในเวลาที่อยู่กับเด็ก 2) ครูควรเน้นให้เด็กได้มีส่วนร่วมด้วย ตั้งคำถามบ่อย ๆ 3) ครูควรระบุตัวเด็กเมื่อต้องการให้เด็กตอบคำถาม 4) เมื่อเด็กตั้งคำถาม ให้ครูลองโยนคำถามให้นักเรียนด้วยกันเป็นคนตอบ

สำหรับนักเรียนแสดงพฤติกรรมในทางไม่เหมาะสม มีแนวทางแก้ไขปัญหาดังนี้ ได้แก่ 1) ครูควรกำชับให้นักเรียนทำเวรประจำวันทำความสะอาดห้องเรียน 2) ครูควรลดกระดานให้เหลือใช้แค่ชุดเดียวเพื่อประหยัดวัสดุ 3) ครูควรสลับที่นั่งให้นักเรียนที่เล่นกัน 4) ครูประจำชั้นหรือว่าฝ่ายปกครอง ควรมอบหมายให้นักเรียนที่ประพฤติปฏิบัติตัวออกนอกกฎของโรงเรียน 5) ครูประจำชั้นหรือว่าฝ่ายปกครองควรตรวจค้นตัวนักเรียนทุกวันก่อนที่จะเข้ามาในโรงเรียนหรือว่าหลังจากนักเรียนทำกิจกรรมหน้าแถวเสร็จแล้ว 6) ควรครุมีบทลงโทษทุกครั้งเมื่อมีนักเรียนคุยกัน โดยบทลงโทษนั้นควรสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน 7) นักเรียนที่ชอบคุยหรือชอบเล่นก็ให้ใช้เงื่อนไข ครูควรมีการกระตุ้นนักเรียนด้วยเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อการเรียนการสอนของครู

นักเรียนไม่กล้าแสดงออกมีแนวทางแก้ไขปัญหาดังนี้ ได้แก่ 1) ครูควรจะสอนวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตัวเองให้กับเด็กมากกว่านี้และครูผู้สอนยังต้องรู้จักแนะนำหนังสือ และครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงออกหน้าชั้นเรียนบ่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชิน

ด้านทักษะพิสัย มีแนวทางการแก้ไขดังนี้ 1) ครูหรือผู้รับผิดชอบในโรงเรียน ต้องมีการจัดการแก้ไขให้นักเรียน มีการเรียนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่เรียนช้าหรือว่าไม่ทันเพื่อนในห้องเรียน 2) ครูผู้สอนควรเพิ่มแบบฝึกหัด การให้นักเรียนนำกลับไปทำการบ้านหรือว่างานอย่างใดอย่างหนึ่งมาส่งครูเพื่อฝึกทักษะให้ชำนาญ

ด้านทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีแนวทางการแก้ไขปัญหา ได้แก่ 1) ควรฝึกให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ และความสำคัญของเวลาและที่สำคัญเลยก็คือแบบอย่างที่ดีของนักเรียน

ด้านนักเรียนเด็กพิเศษ มีแนวทางการแก้ไขปัญหาคือ ควรมีพี่เลี้ยงหรือผู้ดูแลด้วยเพื่อคอยกระตุ้นเด็กให้ตั้งใจ โรงเรียนจะต้องมีแผนรองรับเด็กเหล่านี้ อาจจะทำบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเข้ามาช่วยดูแล หรือมีแผนเฉพาะรายบุคคล ในการจัดการเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กพิเศษได้มีกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน เพื่อปรับพฤติกรรมของตนเองให้เข้ากับเด็กปกติได้

2.2 แนวทางการแก้ไขปัญหากับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

แนวทางการแก้ไขปัญหากับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีดังนี้ 1) ครูต้องฝึกสอนเพื่อให้เกิดความคุ้นชินและศึกษาแนวทางเทคนิคในการสอนให้มากขึ้น 2) ครูผู้สอนต้องพยายามเข้าสอนให้ตรงเวลาถ้าเกิดครูผู้สอนติดงานหรือว่าไม่ว่างก็ฝากงานให้กับครูคนใดคนหนึ่งหรือหัวหน้าห้องให้นักเรียนทำในห้องตามปกติ 3) ครูผู้สอนควรมีการเตรียมความพร้อมทุกครั้งในการที่จะเข้าสอน โดยการศึกษาหาข้อมูลเนื้อหาที่จะสอนให้ละเอียด เพื่อที่ไม่เกิดข้อผิดพลาดในการสอน นักศึกษาไม่ค่อยกล้าสอน การเป็นครูต้องมีความมั่นใจ กล้าพูด กล้าทำ เพราะฉะนั้น นักศึกษาควรมีการเตรียมความพร้อมทุกครั้งในการที่จะเข้าสอน และมีความมั่นใจในการสอนอยู่เสมอ สอนบ่อยๆ จะทำให้เกิดความเคยชินในตัวเอง 4) ครูผู้สอนควรหาสื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติม 5) ครูผู้สอนควรปรับแผนการสอนตามคำแนะนำของครูพี่เลี้ยง และ 6) สำหรับพระนักศึกษาที่จะเข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในรุ่นถัดไป คือควรพิจารณาเลือกสถานศึกษาที่จะเข้าฝึกประสบการณ์ที่ในโรงเรียนปริยัติธรรม แผนกสามัญ หรือสถานศึกษาที่ขาดแคลนบุคลากรและมีความต้องการความช่วยเหลือกลุ่มงานต่างๆ ของโรงเรียน จะส่งเสริมการเข้าฝึกประสบการณ์ของพระนักศึกษาเข้าฝึกประสบการณ์ได้เต็มศักยภาพของพระนักศึกษา

2.3 แนวทางการปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา

แนวทางการปัญหาเกี่ยวกับสถานศึกษา ได้แก่ 1) สถานที่มีจำนวนจำกัดแบบนี้ ผู้บริหารต้องจัดระบบระเบียบแผนผังของโรงเรียนให้ลงตัว แบ่งสัดส่วนให้พอดี ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย 2) ครูควรแบ่งเวรให้กับนักเรียนทุกชั้นปีในการทำความสะอาดห้องน้ำของโรงเรียนหลังเลิกเรียน 3) ควรแก้ไขการติดตั้งอุปกรณ์ของเล่นให้มั่นคง 4) ด้านบุคลากรควรมีการประชุมเพื่อให้ครูและบุคลากรได้รับรู้ถึงข้อที่ตนควรแก้ไขปรับปรุงเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปและ 5) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู แจ้งปัญหาดังกล่าวให้ครูพี่เลี้ยงเพื่อนำเสนอปัญหาต่อหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ ให้มีการปรับปรุงสภาพห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาต่อไป

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องแนวทางการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพอของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา มีประเด็นสำคัญ ที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ด้านปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนและการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับนักเรียน จากปัญหาที่ได้จากการทำ Content Analysis ซึ่งนักศึกษาฝึกประสบการณ์พบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านจิตพิสัย คือ การแสดงออกของนักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน การแสดงออกไม่เหมาะสม ไม่กล้าแสดงออก ตลอดถึงมีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับพวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521, หน้า 72-80) ได้เสนอปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ นักเรียนให้ความสนใจกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก นักเรียนมีพื้นฐานความรู้อ่อนเกินไป นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และยังสอดคล้องกับสังเวียน สฤณีกุล (2521, หน้า 3-4) มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ว่า นักเรียน ส่วนใหญ่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี ทำให้เป็นภาระของโรงเรียนมัธยมที่จะต้องแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไป ซึ่งเป็นผลทำให้นักเรียนจึงมีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งศรีวิชัย สุวรรณกิตติ (2522, หน้า 74-78) ได้อธิบายเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวกับปัญหาของนักเรียน กล่าวคือ 1) นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากการที่ครูไม่รู้จักนำหลักจิตวิทยา มาใช้ในการสอน หรืออาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ยิ่งเนื้อหาใดที่ยากและครูไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนมากพอแล้ว ยิ่งทำให้ทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้นเป็นไปในทางลบมากขึ้นตามลำดับ 2) จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากจนเกินไปทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง การร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นไปด้วยความยากลำบาก การฝึกต่างๆ ได้ผลดีไม่เท่าที่ควรหากมีจำนวนนักเรียนแต่พอเหมาะแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีโอกาสฝึกทักษะต่างๆ ทางภาษาได้บ่อยครั้งยิ่งขึ้นและประสบผลสำเร็จเร็วกว่าเดิมด้วย 3) นักเรียนไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะในการพูด ทั้งนี้เพราะเราไม่ได้ฝึกให้นักเรียนของเราในทักษะเหล่านี้มาก่อน เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องใช้ทักษะนั้น จึงไม่กล้า มีความอาย ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หากครูได้พยายามฝึกทักษะต่างๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้นักเรียนจนเคยชินแล้ว จะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นและกล้าแสดงออกด้วย 4) นักเรียนขาดการสนับสนุนและช่วยเหลือจากทางบ้านในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษ และนักเรียนไม่สามารถที่จะพึ่งใครในครอบครัวได้ เพราะผู้ปกครองไม่ได้เรียนมาหรือขาดความเข้าใจของในวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดความท้อ ถ้าเกิดปัญหาเช่นนี้บ่อยๆ และอาจทำให้นักเรียนเลิกสนใจการบ้าน ซึ่งครูต้องการให้เขาฝึกทักษะในการเขียนที่บ้านนี้ไปไม่ได้ นอกจากนั้นแล้วผู้ปกครองบางคนไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นที่บุตรหลานของตนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ของเด็ก จึงทำให้เด็กเกิดทัศนคติกับภาษาอังกฤษไปในทางลบเช่นเดียวกับผู้ปกครองไปก็ได้อีก และ 5) นักเรียนไม่รู้จักรับช่วยตนเอง คอยแต่จะให้ครูเป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว เมื่อเรียนเสร็จสิ้นไปวันหนึ่งๆ ไม่ได้ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วอีก ทำให้ลืมเพราะภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทักษะจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่บ่อยๆ จึงจะสามารถใช้ภาษานี้ได้โดยอัตโนมัติ

สำหรับปัญหาที่ นักศึกษาได้แก้ไขปัญหาด้วยตนเองและขอคำปรึกษาครูที่เลี้ยงโดยการแสดงออกถึงพลังความใกล้ชิด เน้นการมีส่วนร่วมในเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตื่นรู้ในการเรียน การระบุด่วนนักเรียนเมื่อต้องการกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกลุ่มConstructivism (พิชราพร รัตนาโรภาส, 2553, หน้า 13-18) ได้เสนอแนวทางการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีด้วยการสอนทั้ง 2 วิธีก็คือ การเรียนรู้ด้วยการสืบค้น (Inquiry) ประกอบกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งการสอนแบบนี้เป็นการสอนแบบบูรณาการ มีการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือครูสอนคำนึงถึงความรู้สึของผู้เรียน จึงมีกระบวนการสอนแบบมุ่งเน้นการทำงานเป็นกลุ่มความร่วมมือที่มักให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและการประเมินผลที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน และสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง Bennett (1979) ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่มีคุณค่า เพราะเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะสนับสนุนให้ความเชื่อว่า “มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะบรรลุศักยภาพสูงสุดของตน 100%” บรรลุผลในวิธีการนี้ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมเต็มที่ต่อการเรียนรู้ของตน ผู้เรียนแต่ละคนมีคุณค่าสมควรได้รับการเชื่อถือไว้วางใจ แนวทางนี้จึงเป็นแนวทางที่จะผลักดันผู้เรียนไปสู่การบรรลุศักยภาพของตน โดยส่งเสริมความคิดของผู้เรียนและอำนวยความสะดวกให้พัฒนาศักยภาพของตนเองเต็มที่การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จึงเป็นการสอนแบบใหม่ที่มีลักษณะแตกต่างจากการสอนดั้งเดิมทั่วไปที่เคยชินกัน

2. ด้านปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและแนวทางแก้ไข จากปัญหาที่ได้จากการทำ Content Analysis ซึ่งนักศึกษาฝึกประสบการณ์พบรองลงมาจากปัญหานักเรียนคือ ก็คือปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์เอง กล่าวคือ นักศึกษาขาดความมั่นใจในตนเอง จึงทำให้มีอาการตื่นเต้นและประหม่าจึงทำให้การพูดตืด ๆ ชัด ๆ การออกเสียงที่เบา และไม่สามารถควบคุมเด็กนักเรียนได้ในช่วงท้ายคาบเรียน นักศึกษาเตรียมตัวไม่พร้อม โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนค่อนข้างน้อย เนื่องจากไม่มีเวลาเตรียมความพร้อม เมื่ออธิบายความรู้ให้แก่เด็กนักเรียนจึงไม่สามารถจูงใจให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและเกิดตื่นตัวที่สนใจในเนื้อหาความรู้ นักศึกษาขาดความชำนาญในการใช้สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยเสริมในการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ เป็นต้น บางครั้งนักศึกษาใช้สื่อการสอนที่มีอักษรเล็ก ทำให้ไม่สามารถสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนได้ จึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจในรายวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาขาดเทคนิคการสอนที่หลากหลาย เช่น การใช้เพลง บทสนทนา การเล่นเกม การสร้างบทเรียนเสริมการสอนได้ ดังนั้นจึงส่งผลให้นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนและสถานภาพนักศึกษาบรรพชิต ซึ่งประเด็นปัญหาดังกล่าว กล่าวได้ว่าอาจเป็นเรื่องของข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาอันจำกัดที่นักศึกษาได้เข้าสู่ระบบโรงเรียนเพียงแค่ 2 สัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้น ยังคงปรับตัวกับนักเรียน ครูและระบบโรงเรียนอยู่ อย่างไรก็ตามประเด็นปัญหานี้มิใช่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์เท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นกับครูผู้สอนซึ่งเป็นมืออาชีพกว่าดังที่ สังเวียน สฤชติกุล (อ้างแล้ว, หน้า 3-4) มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ไม่ได้เชี่ยวชาญในการสอนทักษะทั้งสี่ จะมีความสามารถจริง ๆ เฉพาะในเรื่องการสอนอ่านและการสอนไวยากรณ์ และครูสอนภาษาอังกฤษบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก แต่ไม่มีความสนใจเรื่องวิธีสอน ทำให้การสอน

ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับสุไร พงษ์ทองเจริญ (2522, หน้า 62-70) ปัญหาด้านผู้สอน ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความสนใจในการศึกษาค้นคว้า และยังสอดคล้องกับ ศรีวัย สุวรรณกิติ (อ้างแล้ว, หน้า 74-78) ได้กล่าวถึง ปัญหาเกี่ยวกับครู ดังนี้ 1) ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาไม่แม่นยำ อาจเป็นเพราะความประมาทของครูเองเห็นว่าเนื้อหาที่จะสอนนั้นง่าย เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาซึ่งครูไม่คาดคิดมาก่อน ครูจึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้หรือแก้ไปผิด ๆ บางโรงเรียนจัดครูเข้าสอนวิชาที่ไม่ถนัด เพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนเล็ก ๆ เช่น โรงเรียนประถมศึกษา ครูได้รับการคาดหวังไว้ว่าจะสอนได้ทุกวิชา ทำให้ครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอมาสอนนักเรียน ครูบางคนไม่ใส่ใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมความรู้จึงแคบ 2) ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีการเตรียมบทเรียนอาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือเป็นเพราะครูต้องการสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็สอนอย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุง ดัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ 3) ครูขาดความมั่นใจในตนเอง อาจเป็นเพราะความไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือในเรื่องวิธีการสอน มีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงไม่มีโอกาสที่จะพูดหรือฟังภาษาอังกฤษด้วย 4) ครูขาดความรู้ด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะครูไม่เคยศึกษามาก่อนหรือศึกษาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง 5) ครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตร ว่าวิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมาย อย่างไรบ้าง ครอบคลุมอะไรบ้าง ทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ครูไม่เห็นความสำคัญของวิชาที่สอนไม่ทราบหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานี้เพื่อจุดมุ่งหมายอะไร 6) ครูไม่มีเวลาตรวจงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนครูสอนมากเกินไป จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องก็มาก เมื่อให้งานแก่นักเรียนแล้วครูไม่มีเวลาตรวจ 7) ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกมหรืออุปกรณ์ที่ไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงคิดว่าภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ และ 8) ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกเป็นอย่างมาก ทั้งครูและนักเรียน บางครั้งเมื่อครูไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่สอนได้หรือนักเรียนเรียนไม่เต็มที่เท่าที่ครูคาดคิดเอาไว้ ครูก็โกรธและตำหนักเรียนจนบางครั้งนักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ นักศึกษาได้มีแนวทางการแก้ไขปัญหาพบว่า มีการเตรียมความพร้อมทุกครั้งในการที่จะเข้าสอน โดยการศึกษาหาข้อมูลเนื้อหาที่จะสอนให้ละเอียด เพื่อที่ไม่เกิดข้อผิดพลาดในการสอน นักศึกษาหาสื่อการเรียนการสอนช่วยในการเรียนการสอนให้มาก ๆ และออกแบบกิจกรรมในการเรียนการสอนเพราะนักเรียนจะชอบการเรียนแบบมีกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ Miller (1987, หน้า 40-41) ที่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีว่า ครูควรมีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดในการสอนคือตัวครูและวิธีการสอนของครูจะทำให้ผู้เรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษและมีความคิดสร้างสรรค์ เพราะการสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรมหากิจกรรมมาช่วยให้ผู้เรียนสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกม เพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวชิษฐ์ เกษมทรัพย์ (2548, หน้า 84) กล่าวว่า การสอน

ภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ตื้นเขินควรคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้เรียนมากกว่าความพึงพอใจของครู นั่นคือต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และไม่ใช่ว่าการสอนแบบบังคับทำให้ผู้เรียนท่องจำ แต่ควรเป็นการสอนแบบบูรณาการการเรียนรู้กับกิจกรรมและควรสอดคล้องกับรายวิชาอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์กับผู้เรียน และประเด็นการใช้สื่ออย่างสอดคล้องกับไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2526, หน้า 140) ที่ได้กล่าวถึงคุณค่าของการใช้สื่อว่าการใช้สื่อประเภทกราฟิก เช่น แผนภูมิ แผนภาพ แผนสถิติ รูปภาพ ฯลฯ จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความเข้าใจและมโนทัศน์ได้มากกว่าการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียวและการใช้สื่อประเภทการบันทึกเสียง หากมีการเตรียมที่ดีจะช่วยการเรียนการสอนสาขาวิชาสังคมศึกษา และภาษาได้ดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน ซึ่งพบว่ามีปัญหาทุกโรงเรียน ทางหลักสูตรควรเพิ่มเติมเรื่องจิตวิทยาการสอนเพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับเด็กนักเรียนให้มากขึ้น ทั้งเด็กปกติและเด็กพิเศษ จะทำให้การแก้ไขปัญหาได้รวดเร็วและรับมือกับปัญหาประเภทนี้ได้ดี

2. ด้านนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ควรมีการเสริมเรื่องเทคนิคการสอน การใช้สื่อประเภทต่าง ๆ โดยการทำให้เป็นโครงการเสริมหลักสูตร ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการสอนมากขึ้นกว่าเดิม ควรใช้ระบบ CIPPA คือ การใช้รูปแบบและการดำเนินการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการประเมินการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูโดยครูพี่เลี้ยงหรือผู้บริหารของโรงเรียน เพื่อเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแบบเจาะลึกเป็นกรณีศึกษา เพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ชัดเจนเฉพาะโรงเรียน

บรรณานุกรม

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2526). *เทคโนโลยีทางการศึกษา: หลักการและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.

ธีรศักดิ์ อัครบวร. (2542). *ความเป็นครู*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ก.พลพิมพ์ (1996) จำกัด.

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2521). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา.

พัชรภาพร รัตนวโรภาส. (2553). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์*. รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

วลีษฐ์ เกษมทรัพย์. (2548). *ฉันรักแปล*. ออนไลน์ สืบค้นวันที่ 26 เมษายน 2559. <http://th49.ilovetranslation.com/JZrWTeltZMW=d>.

ศรียัย สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2: แผนกเอกสารและการพิมพ์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์. (2518). *บทสร้างนิสัย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ชวนพิมพ์.

สังเวียน สฤณีกุล. (2521). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2522). “ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา”. *วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ธันวาคม.

Miller, Petricis. (1987). “The Characteristics of Good Teacher,”. *English Teaching Forum*. 19 (1): 40-41.